

Releiwis Karaliāucziņe
tas Sēreda īpūdams taš-
toš' ant bīle tošio Būsto
apsteliotas, su Būstpinin-
geis ant Bērtainio Metū
4 Egr. 9 Vē.

Releiwis

Jey kurfai del Releiwis
Kunigui Kurpaciui to
rašpiti norēti, tay jo Oro-
mata li rās Karaliāucziņe
Zöbenichtshes Gospi-
tal Nē 1.

Karaliāucziņas Broliams Lietūwininkams Zinēs parnešas.

Nē 18.

Karaliāucziņe. 5. Meiji

1857.

4. Nedēldienēje po Belyfū.

Ewangelija: Jono 16, 5—15.

Gromata: Jokubo 1, 16—21.

Erumpas Išguldimas Prarako Jēzaijofiaus.

Jēzaijofiaus auštastis Regējims.

2. Prarako Pašwentimas. Perst. 6, 5—8.

Astminikme, kad Pradžioje šito Perškrimo pasakota, kaip Prarakas sawo auštastime Regējime Wiešpati sawo Szlowēje ant auštastis Krafēs tarp Serapynū, arba ugningū Angēlū besēdinti matēs, ir dangiškajū Angēlū Liaupšinim, iš kuro Danguš bey Jeme wirpējo, girdēti gamēs. Bet tā jīs tai matydamis ir girdēdamis patē sawo Szirdiše jauņēs, tai jīs toliaus pasafoj taipo tarpdamis:

Perst. 5. Tay aš tariau: Bēda man, aš prapūlu, nēs aš esmi Zmogus su neczyptomis Lupomis ir ghywenu tarp tokiū Zmoniū (tarp Jydu,) kuriū Lupoš neczystos; nēs aš Karaliu, Pona Diewą Zebaot regėjau sawo Afimis.

Me kasgi tai, tā mes šiclon girdim? Juk robes, kad Zmogaus Szirdis turētu pilna Dziausmo bey Išganimo pasfoti Regējime tokiūs Danguš Szlowēs ir Girdējime tokiū flowingū Angēlū Rykawimū: ogi dabar Prarakas dēl to šauk: „Bēda man; aš prapūlu!”

Me nesibyrwikimēs to. Patē Panas Diewas safo: „Ney wiens ne gal ghyw islikti, kurs manē pamatys.” 2. Moyz 33, 20. D tai todel, kabangi Ponas Diewas šwentas, ir jo šaifczioji Szwentybe powisam ir abelnay ne futinka su Zmogaus Griešningpste. Taygi kur Szirdis Diewystēs Artybe pajunta, cze ji dreba, kaip ir renay Petras pašjutes, kad Sweczias, kurs prie jo Latwe apsilantēs, ēšas dangiškās, diewiškās, tay jīs Ponui Jēzui i Reilius pūlēs tare: „Wiešpatie išeik nū manēs, aš esmi griešnas Zmogus. Luk. 5, 8. Todēl ir Jēzaijofius nufmane, šitoj diewiškaj Szlowēje prapulti turis, ir isšpazino, kad jīs su sawo neczyptomis Lupomis ne tinkās, Angēlū Szlowinimams pritarti. Dgi prlegtam jīs jaučias, dar ir Griešais sawo Šiminēs, prie kuriūs jīs prišlausas, apterštas ēšas, kaip ir mēs budami Draugšanarei sawo Zmoniū, i jū Griešus ipainioti esme, ir jū Kaltēs podraugey ir musū Kaltēs. Me jey tai taipo: kagi ben weiks bēdnasīs griešningasīs Zmogus, kad reiks po Smerties po Diewo Afim i Sudg šotis? Dgi tā macziu mums, jey mēs Kartuntā ir i Dangu peršelti taptumbim, o tacziau mēs turētumbim cze dēl Wiešpaties Szlowēs bey dēl sawo Griešningumo wis iš wien Baimēje ir Išgagstije budami drebēti? Tacziau dabokim ant to, tā Prarakas apie anā Regėjimā toliaus pasafoj.

P. 6. 7. Tay Serapynū wiens atlēke paš manē, turēdamis žerincę Angli Rankoj, kure Replēmīs nū Altoriaus ēme; ir pakrutindams mano Burnā tare:

Eztay, tūmi tawo Lupoš pakrutintos yr, kad tawo Rustjengims nū tawēs butu atimts, ir tawo Griešas atleistas.

Griešnasīs Zmogus, kad jīs Diewą regēti gawēs, tur mirti. Taip štow pagal Wiešpaties Leshę. Tacziau mēs matēm, kad cze Kartais ateit i Tarpą Wiešpaties Malonybe. Sentēwis Jokubas gawo Diewą sawo Afimis regēti, o iš to jo Dusia ne prajuwo, bet pagilbo. 1. Moiz. 32, 30. Dgi juk ir Moizēšui buvo ta Malone šutēta, Dlōs Pšyšije šlowēdamis Wiešpati iš Užpakalio regēti. Taygi matom, kad beje galima, Wiešpati regēti, kad ir ne pagal jo Weido pilninteli Škaistumg, kōktai ney wienam ne pawelita, tay tacziau lyg Maloneš Ištaitme gal Zmogus ji išwyšti. Tacziau toktai ne gal kitait nufdūti, kaip kad Zmogui Griešai yra atleisti; kad jīs czyštitas nū sawo Nestiškēs ir Wiešpacziui sawam Diewui pašwentintas ir pašwēstas. Toktai šitame Regėjime paženklina tūmi, kad Serapynū wiens nū Bazyncziūs Nufkinimo Altoriaus, ant kuro Ugnis wišuczēs degti ir niekuczēs n'išgesti turēdawo, žerplēncę Angli Replēmīs ēmēs, taje Jēzaijofiaus Lupaš pakrutino. Tūmi buvo jo Rustjengims atimtas ir jo Griešai atleisti. Bet ana Ugnis tai yra Ženklas Pono Diewo šudancziujo Keršto, toji tur Szirdiše usidēgti ir Išgasti, Grieškū Gailēti ir Prišwertimā išpro- witi. Točiaus šita Ugnis paženklin tā Diewo Kerštā, kurfai pati Diewo Sunu ant Kryžiaus žawinēs. Nū šitūs Ugnies ant Altoriaus, tai estī ant Kryžiaus degancziōšs tur Dalyks i musū Szirdi pareiti ir cze senaji Adomā žawinti, jey mēs sawo Pono Jēzaus Smertije Griešams numirtumbim. Galiāusey Ugnis yra Ženklas šwentosēs Dwasēs, toji tur mums i Szirdi parėjusi tose dangiškajē šwentajē Meilēs Ugni uždēgti ir tūmi tājē lyg degite išdegiti, jey toji Ponui Diewui šwenta ir czyštita pastoti. Bet kur taipo Zmogus Szirdiēs škaudėjimais nū sawo Grieškū prišwertēs, kur jam Pono Jēzaus Smertis per Likėjimā Szirdiše degēs, ir kur šwentoji Dwasē Szirdi dangiškajē Meilēs Ugnimi czyštijusi ir šwentinusi, — cze Zmogus i Malone priimtas, cze jo Afys pakel Danguš Szlowę regēti ir tikt toks galēs Kartuntā tarp Kerubynū bey Serapynū Išganime tikray išganytas buti. Kitait n'ait; šey Griešais apbjaurintasis Zmogus ir patim Danguje budams, jey tai galima butu, turētu prapulti.

P. 8. Ir aš girdėjau Pono Diewo Balsā, ji sakanti: Kuri aš susu? Kas nor musū Paslas buti? Ir aš sakiau: štay cze esmi, suš manē!

Dabar Prarakas czyštis ir šwentis isšengia Pono Diewo Balsā girdēti ir išmanyti; pirm to ne. Szitaipo dešis wišuczēs, o ir su tawimi. Tulasis gird pradēm Pona Diewą kalbanti sawo Jodije, ale ne prigird, ir n'išmano, kas cze sakta. Bet tai iš to atseit, kad Szirdis n'iera anajē diewiškajē Ugnimi išczištita ir pašwēsta; to reik taw pirmjausey išsprasytis, potam galēs girdēti ir prigirdēti.

Me kuri Szirdis czyštita, ir kuri jau isšeng Pono Diewo Balsā girdēti, toji ne gaun dyfa šlowēti Diewo Karalyšėje, bet gaun ir sawije macny Paraginingā jaukti, i Pono Diewo Szlužbā išoti, ir tiek tikt Progōš randas, Pono Diewo šwentajē Walē

ir Ritiems žinoma daryti. O kad ir ne kognas gaun toli ir
placęj Swietui apie Wiešpatį liuditi, tay taciau kognas jau savo
Namuse ir tarp savo Pažįstamuju išprodis, ko jo Szirdis pilna,
nės to juk tikrai plus ir jo Burna. Bet kursai aną Paswenticą
per dangiskąjį Ugnį sawije dar ne pajutęs, tas geriaus te tyl
ir te ne liudij apie tokius aukštus Daiktus, nesa jo Liudimas
Nieko ne macjis, ir bus pries ji pati kaip astrus Sudas; juk
tokiam Wiešpatis prisaucia: Kam tu praneši mano Prisakimus
ir imi mano Derėjimą i savo Burną! Ps. 50, 16. Bet kad
Wiešpatis sake ant savo Krasės sedėdams: Kas nor musų (kaip
kelia ir ne kaip wienu) Paslas buti? Tay tūmi nuženklintos
yra trys Personos Diuystėj, nės šep butu czionay sakta: Kas
nor mano Paslas buti. O todelę Zydei ir ne gal sakyti, kad
Kriščioniu Pagarbinimas trijų Personų Diuystėj esąs pries
Motžęsiu bey Prarakus. Kurs su Pasdabojimu ir su paswenticą
Szirdimi Raste jėškos, tas labay daug Wietosa, kaip antay ir
1. Motž 1, 26. 1. Motž 19, 24. Ps. 110, 1. ir kitur gaus
išpažinti, kad Ponas Diemas jau ir Gžęse senojo Testamento
sawo tritwieną Butybę numanyti dawęs.

Mažums apie Armėnijosus. (Pradžia No. 17.)

Didesniūse Miestūse Turkijos gwyna Turkai, Ara-
bijonai, Armėnionai bey Zydei, kognas pitū žmoniū Gimi-
niū wis saw ypaczėj Szvriu tam pasfirtosa Miesto Dalisa,
taip, kad wiename Miesto Kampe wis tikt wieni Turkai,
kitame tikt wieni Armėnionai, wėl kitame tikt wieni
Zydei gwyna. Kartais tropijams ir koks mažas Kie-
melis, kuriame tikt wieni Armėnionai gwyna, ir kursai
prilhygsta kokei Wietai pilnay Kurmausiu; nesa jų Namai
yra iš Dikro sakant i Žemę ikastos Dūbės, su žemu
Akmeniu Muru aptwertos ir Stogu iš Žemės bey
Medziū Szakū apdengtos. Jos daugiausey i žmi Dali
idalytos, kuriū wiena Galwijams, o antrosi žmonėms
pasfirta, kur jie walgo, miegt ir šep uffilaiko, kad jie
kada dėl pikto Dro lauke buti ne gal.

Swangėlijos Pasuntinyšės Darbas tarp Armėnionų
gawo su didziomis Sunkenybėmis kowoti, ale už tai jis
ir dide Žegnone yra mainikotas. Ilgą Gžęsą priesijosi
jū Patriarkš arba jū Popėzius bey Kunigai pries czystąjį
Wybeliskay Kriščzioniskąjį Wierą ir perfekinę Swan-
gėlijos Pasėjęus baisingay. Galiausey užstojo tūsius
Englanderiu Karaliskasis Pasuntinyš Konstantinopelij
prie Sultano, jam po Akū statydams, kokia tai Retei-
sybe esanti, kad ansai Patriarkš Walę gaunąs, Ciecoriaus
Padūnus dėl jū Wieros taip skaudzey warginti.

Kartą buwo Patriarkš patyręs, kad Namuse ne-
kurio nobažno Armėniono, kurio Wardas Steponas,
ewangėliški Maldu Surinkimai laikomi. Szitus Surin-
kimus powisam nussęgti norėdams, buwo jisai Steponą
pas Sudzią nuwilkdinęs. Tam sake Steponas su stipriu
Szirdies Drsumu: Done, aš Jus meldžiu, nesiprocwo-
fites, musų Surinkimus trikinti ir gaisinti; nesa tai aš
jums sakau, kad ne tikt aš wiens, bet ir wisi ewangė-
liškėji Armėnionai gatami yra, sawo Kraują dėl šito
Dalyko pralieti. Sudumkite, kiek Jus žinote, apie tai,
kaip Jus mus geriausey apwalioti galėtumbit; išwarykit
mus, standikite mus, nukirskite mums Galwas; taciau

tai wilaab Jums Nieko ne macjis; musų Surinkimus
išgaishi, Jus ne iweiksit. Szwentoji Swangėlija mums
tai paliepja, musų Szazine mus ant to werczia, tai
musų Pareiga, o mes todel Nieku Budu ne galim ap-
siimti, nū šitū Surinkimū ant Pagarbinimo Pono
Diewo liautis.

O kaipgi ben prieme Sudzia šitą brangū Atsi-
kalbėjimą? Jis Rastininkui paliepe, i Protokollę irashti,
„ewangėliškėji Armėnionai saka, kad jų Szazine jas
ant to werczianti, šitus sawo Surinkimus laikyti.“

Sultans išpažino Reteisybe šitokiū Perfekinėjimų
ir išleido Paliepimą, kad jo Kriščzioniskėji Padūnai
dėl sawo Wieros Išpažinimū toliaus ne turi apsfunkinti
tapti. Toktai nusidame jau kelis Metus pirm to, kaip
jis wisiems sawo Padūnams lygę Wyros Walnybę
per Zokaną nudalijo. Tai buwo Pradžia geresniojo
Gžeso Turkijoje. Sudzia, kursai Turkas buwo, atdame
Steponui Walnybę.

Szitaipo regimą, kad Kriščzionys wisur Kartais
pawadinami, Kristaus dėley kentėti. Žiems pareitis,
weikšaus kęsti, beje ir mirti, ne kaip Diesos uffigintis.
Tai yra ta Dwase, kuri istengia Kriščzioniskąjį Walnybę
laimėti ir išlaikyti.

Kaip Kartą Diemas Szirdies Wiernybę žegnojės.

Wiens Waikš nekuriame didziame Mieste išnešio-
dawo kas Dien Geitungas ant Pardawinėjimo, o iš to,
ką jis taipo pelnydawo, maitino jis sawo ligustąjį Mo-
tingą, Wargdienę Rastę, sawo jaunąjį Ceserį ir sawę pati.
Ale jo Pelnas buwo labay menkas, ir šsimaitinimas anū
trijų todel labay wargingas. Kartą šitas Waikš sawo
Geitungas išnešiodams rądo gerą Mašną su Aukso
Piningais. Iš to jis iš Pirmo labay prasidziugo, ale
tūšau jam ir wėl pripate, kad tie Piningai ne jo esą, ir
todėl jo Dziaugsmas Mažumą sunyko. Tam tą Mašną
apžiurint susibėgo Pulks šitū Waikū, kurie ji kusi-
no, kad jis šitus Piningus palaihtu, o ir žiems dar ką nū
tū dūtu, arba nors su jeis tūjū Dalyką Skanskoneis
prawalgitu arba ir pragertu. Ale tas Waikš žiems ne
klause, bet wis atsiliepe: Už tus Piningus turiu tam
atdūti, kurs tūsius pametęs. Jo Samorczei išjoke ji
per paiką ir Beproti, ale jis to n'atbojo, taipo, jog
tieji matydami, kad jie prie jo Nieko n'istaisą, nū jo
galiausey atstojo. Szitaipo wiens pasilikęs jis apmisljo,
kaip jis galėsės šitū Piningū Poną surasti, ale jis šitą
ne žinojo weikti, kaip Piningus ant Policieis nunešti.
Toji berods buwo labay toli, o todel jis ir apmaste,
jey jis pas tą nuelsės, tay jis daug Gžeso sugaisti tu-
rėsės, ir ne galėsės sawo Geitungas išpardawinėti, o
Motina, Cesū bey jis pats wisi turėsę toj Dienoj be
Walgio pasilikti. Taciau i sawo Delmoną grėbdams
ir cze dar Porą Trecziokū rądams sake jisai, pries
Wadą šitas Pors Grašiū pritekęs, o ir mano Diewo-